

2

BORŽA

ŽIVOT
VO VÄZENÍ

AUTOBIOGRAFIA

DUŠAN BORŽENSKÝ

BORŽA

ŽIVOT VO VÄZENÍ

Dušan Borženský
Autobiografia (2. diel)

Editorka: Soňa Vancáková
Jazyková korektúra: Stela Brix
Obálka: Klaudia Jutková
Foto na obálke: Róbert Bejda
Grafické spracovanie: Monika Hrušková
Vydavateľ: WM Agentúra, s.r.o.
Tlač: WM Agentúra, s.r.o.
Vydanie: prvé
Rok vydania: 2021

ISBN 978-80-570-5245-6

*„Ak by som mal syna, určite by som ho včas vystríhal,
ak by šiel zlou cestou, lebo mám prežitú skúsenosť.“*

Dušan Borženský

ÚTOK NA KOLÁRIKA

Bol koniec mája 1998, keď priletela Anežka a povedala mi, že Kolárik, Bado aj Batta sú vo väzbe a Šaňo je v programe na ochranu svedkov. Vraj obvinil Černáka z vraždy nejakého Poliaka. Tieto informácie ma potešili a prekvapili zároveň. Už som mal o týchto udalostiach kusé informácie, lebo Glover a Rast'o boli v kontakte s určitými ľuďmi, no do telefónu sa toho veľa povedať nedalo, preto som čakal, čo mi o týchto informáciách povie ona.

„Skade máš tie informácie, zlatko?“

„Všetci o tom hovoria, v správach to bolo a aj Mariena mi niečo spomenula.“

„Dobre, ale čo sa stalo, že sa Šaňo dostal do toho programu na ochranu svedkov? Ved' je to chronický intrigán a klamár.“

„Ja neviem, čo mu to napadlo, Mariena je z toho tiež mimo. A že je Šaňo klamár, to polícia nevie, inak by sa tam asi nedostal.“

„Ale prečo to Šaňo urobil? Nepovedala to Mariena?“

„Povedala, že zo strachu. Dobré je to tak, aspoň budeš mať konečne pokoj a nezabijú viac nikoho,“ pritúlila sa ku mne a pevne ma držala.

„A ako dlho je v tom programe?“

„Nie dlho. Ty si odišiel a na hraniciach chytili Kolárika s Badom. Súd ich nechal na slobode a zrazu sa začalo rozprávať, že Šaňo udal Mikiho a že sa tým dostal do programu svedkov. Potom to bolo v správach a všetci o tom hore-dole začali rozprávať a Šaňa preklínať.“

„A nepočula si, prečo je dnu Kolárik, Bado a Batta? Mne sa dostalo do uší, že vraj kvôli Ečimu Ležákovi.“

„Ečiho vraj zobrali zo Slovanu, odviezli ho niekde do baru na Jazero a že ho tam niekto zastrelil. Hovorí sa, že to urobil Bado alebo Maďari. Vraj preto, že ti Eči pomohol pri úteku z nemocnice.“

„Takže tam je pes zakopaný,“ zamyslel som sa. „Eči ale žije, či nie?“

„Žije, vraj bol len postrelený. Jeho odviezli do nemocnice a Kolárika, Bada a Battu dali do väzby. Celé mesto si vydýchlo a všade po baroch otvárali šampanské. Konečne je od nich pokoj.“

„Len dokedy bude pokoj, miláčik?“ vyšlo zo mňa.

„Myslíš, že ich pustia? Ved' Tatič na nich svedčí, že ho dopíchali nožom, teraz chceli zabiť Ečiho. Ako by sa po tom všetkom mohli dostať von?“

„A Tatič je teraz kde?“

„Čo som počula, tak behá hore-dole medzi Dolim a Stojkom.“

Anežka mi povedala všetko, čo tu a tam započula. Dobré bolo to, že v konečnom dôsledku uplietol Kolárik bič sám na seba. Pri svojej otupenosti z alkoholu a drog sa rozhodol trestať všetkých ľudí, ktorí mi kedy pomohli či podali ruku a na takejto hlúposti uletel. Nie aby sa snažil konflikt zmiernovať z pozície, v akej bol, ale, naopak, ho viac a viac vyhocoval. Preto sa dalo očakávať, že sa to všetko v krátkej dobe otočí proti nemu.

Šaňo bol približne od apríla 1998 v programe chránených svedkov a Kolárik so svojimi komplicmi bol od mája 1998 vo vyšetrovacej väzbe.

Niekedy koncom novembra 1998 som sa vrátil do Košíc a všetko bolo v pohode. Stojka mal svoje teritórium a Doli tiež svoje. Postretával som sa s ľuďmi, čo mali záujem so mnou

spolupracovať a všetko šlo, ako malo, v duchu splynutia spoločných záujmov a vytvárania nových zaujímavých príležitostí. Ani Kolárik nestratil nič zo svojho vplyvu, tiež mu ostalo, čo mal. Stále fungovala aj jeho firma Security. Len nestihol prevziať kontrolu nad celým mestom, lebo obe skupiny zo strany Doliho a Stojku sa bránili a ubránili sa až do jeho vzatia do vyšetrovacej väzby. Pozisťoval som si všetko o okolnostiach, za akých boli Kolárik, Bado a Batta vzatí do väzby a to, čo som sa dozvedel, mnou otriaslo.

Povedali mi, že len čo sa Kolárik s Badom vrátili z Maďarska a boli odchytení políciou na hraniciach a predvedení pred súd, ten ich do väzby nevzal a na uliciach sa rozpútalo hotové peklo. Kolárik začal obháňať všetkých, čo so mnou kedy spolupracovali a pomohli mi. Najviac sa zamerlal na Ečiho Ležáka, ktorý mi pomohol utiecť z nemocnice. Keď ho chytil, povedal mu, že keď bude so mnou naďalej spolupracovať, dá ho dole. Ďalej sa zamerlal na Tatiča, ktorý ho stále usvedčoval z útoku a dopichania nožmi. Jeho vyhrážky a útoky sa viac a viac stupňovali, čím dosiahol, že kto mohol, sa začal schovávať.

Tatič sa obával o svoj život, preto sa spojil so Stojkom aj s Dolim. Chcel od nich pušku a skalopevne sa rozhodol, že Kolárika odpraví. Vraj nebude čakať na to, kedy ho znova chytia a budú chcieť zabiť. Stojka a Doli dobre vedeli, čo je Tatič zač, šlo tu však o veľa, lebo v hre boli aj ich životy. Pochopili, že Tatičovi nešlo len o záchranu vlastného života, išlo mu o viac. Bola to pomsta, čo ho hnala dopredu a viedla k rozhodnutiu zabíjať. A bol to aj panický strach z odhalenia. Kalkuloval dobre, vedel, že musí využiť situáciu mojej neprítomnosti. Hral na dve strany, a preto si bol vedomý toho, že keď sa spojím s Kolárikom, dozviem sa všetko, čo mi uniká. Nepochyboval o tom, že sa dozviem aj to, že ma na tej stanici odpálil on. Bol presvedčený, že mi to Kolárik povie pri prvej príležitosti, aby mu z mojej strany zaistil istú smrť a Kolárik si tak len umyl ruky. Aj to bol dôvod, prečo sa Tatič spojil s Dolim a Stojkom a ponúkol sa zlikvidovať Kolárika za to, že ho aj s Badom dopichali. Lenže jeho motív na likvidáciu Kolárika mohol sedieť len Dolimu a Stojkovi. Im to totiž vyhovovalo a okrem toho neboli v obraze. Lebo skutočný zámer zlikvidovať Kolárika bolo zabrániť mu vymeniť si so mnou vzájomné informácie. Dobre vedel, že keby sa proti nemu otočili všetky znepriatelené skupiny, mal by spočítané svoje dni. Doliho a Stojkov cieľ bol jasný – Kolárik. Na jeho likvidáciu sa ponúkol Tatič. Dali mu teda pušku a začali Kolárika mapovať.

Keď Kolárik so svojimi ľuďmi zobral z hotela Slovan Ečiho Ležáka, Doli to zaregistroval a hneď upovedomil Stojku a ďalších ľudí. Doli neváhal a zavesil sa na unikajúce auto Kolárika a jeho ľudí, kde sedel aj unesený Eči Ležák. Kolóna áut od Kolárika zastavila na sídlisku Nad jazerom pri jednom miestnom bare, kde všetci vystúpili a aj s uneseným Ečim vkráčali do baru, kde si posadali. Ečimu sa tam Kolárik vyhrážal likvidáciou, ak ešte niekedy bude stáť na strane jeho nepriateľov. Keď mal pocit, že Eči už všetko pochopil, vybral sa von pred bar.

To už ho zamieraval snajper v podobe Tatiča. Keď mal telo Kolárika v krížiku, vystrelil po ňom. Lenže Kolárika len zranil, guľka preletela pod jeho pažu, prestrelila mu kus chrbtového svala a vletela do baru. Tam sa odrazila od steny a trafila do hrudníka sediaceho Ečiho Ležáka. Ten zvraskol a zvalil sa na zem.

Niekoľto zavolať políciu a sanitku. Tá odviezla do nemocnice Ležáka a polícia odviezla do väzby Kolárika, Bada a Battu. Tatič ušiel a dlho sa neozval nikomu. Takže to som sa všetko dozvedel po návrate z Kanárov.

Bol už december, keď som sa dozvedel, že vo väzbe je aj Tatič. To bol dôvod, prečo ho nemohol nik nájsť. V polovici decembra 1998 mi na mobil zavolať Doli a povedal, že v reštaurácii Šport v prítomnosti Eštoka, Majera a Albáncov sedí aj Batta, ktorého nedávno prepustili z väzby. Nemohol som uveriť vlastným ušiam, lebo o tom, že bol prepustený, nepadlo nikde jediné slovo, ani médiá o ničom netušili. Preto som si túto informáciu preveril a zistil, že to je pravda. Bol skutočne prepustený z väzby na slobodu. A tak som sadol do auta aj s Cibulákom a bratom a dupal do reštaurácie Šport. Chcel som sa Battu spýtať, prečo ma dal Kolárik, Šaňo a Bado odpáliť nástražným výbušným systémom. Predpokladal som, že Batta bude vedieť dosť, lebo v tej dobe sa už pohyboval na vrchu, okolo Kolárika.

„Kam ideme?“ spýtal sa ochrankár.

„Do Športu za Battom, prepustili ho z väzby.“

„To ich tam bude jak maku, nezoberieme ešte dakoho?“ spýtal sa prezieravo Cibulák.

„Idem sa len rozprávať, nič viac.“

„Vieme, s kým tam je?“ nedal sa zmiast’.

„Vraj tam je s Majerom, Eštokom a Albáncami.“

Odkedy som prežil atentát, nenosil som zbraň. Nechcel som nikoho zastrelit’. Mal som veľa skúseností s reflexným tasením a obával som sa toho, že vo vyhrotenej situácii niečo zle zaregistrujem a zapríčiním tragédiu. Preto som sa obklopil ochrankou, ktorá používala legálne zbrane.

BITKA V BARE

Keď sme došli do reštaurácie Šport, museli sme prejsť krížom cez veľkú jedáleň. Bar v Športe sa nachádzal až celkom vzadu, v ďalšej oddelenej miestnosti. Keď som do tej miestnosti vošiel, celé osadenstvo zmlklo. Po pravej ruke sa tiahol dlhý barový pult až na koniec baru k oknám. Na barových stoličkách sedelo zopár chalanov a medzi nimi bol aj Eštok. Po ľavej strane boli tri gaučovky uložené do tvaru ležiaceho „U“. Takže keď chcel ktokoľvek vyjsť z toho „účka“, musel sa postaviť a prejsť cez ostatných na uzučkú uličku, ktorá bola medzi barom a gaučovkami, aby sa dostal k východu. V tej uličke na konci baru som stál ja, kúsok odo mňa moji dvaja ochrankári.

Medzi sediacimi som si všimol aj Fadila, ktorý mi kývol na pozdrav. Bol medzi nimi najstarší, najskúsenejší a považovali ho za autoritu. Asi štyri metre odo mňa sedel Batta a cival na mňa s nenávisným pohľadom.

Len čo som upriamil pohľad na Battu, oslovil som ho: „Laco, som rád, že ťa vidím! Nemôžem uveriť, že ťa pustili z väzby. Poď sem, chcem s tebou hovoriť.“ V mojom hlase bolo cítiť chlad. Vedel som, že o mojej likvidácii vedel a keď ma nevaroval, právom som ho považoval za svojho nepriateľa.

Teraz ho pustili z väzby ako prvého a keďže mesto bolo plné Doliho a Stojkových ľudí, Batta hľadal útočisko u Albáncov.

Preto keď som sa dozvedel, že Batta je v Športe so skupinou, ktorú vedie Fadil, Eštok a Majer, dobre som vedel, že nikto z týchto ľudí sa za Battu nepostaví. Keď som ho vyzval, aby prišiel ku mne, zareagoval opačne ako som predpokladal, čo ma zmiatlo. Nafúkol sa ako had a len vyprskol: „Keď dačo chceš, poď ty sem!“

Fadil sa na Battu pozrel a nechápal, takisto začudovane naňho pozreli všetci. Vôbec neočakávali, že ma neposlúchne. Uvedomili si totiž, že keby som došiel ja k nemu, stál by som medzi všetkými desiatimi a celá situácia sa mohla nebezpečne zvrtnúť. Teda tým, čo Batta vyslovil, nepriamo zatiahol do problému aj Fadila a celú jeho skupinu ľudí, čo boli prítomní. A to sa nerobí. Hneď som si všimol rozhorčenosť Fadila. Uvažoval podobne ako ja, a tak som sa len mechanicky usmial, pokrútil hlavou a povedal miernym tónom: „Laco, keď pôjdem ja k tebe, budem ťa musieť roztrhať, a preto som tu neprišiel. Chcem sa len niečo spýtať, tak poď sem a nevytáčaj ma.“

„Chod' tam a nás z toho vynechaj!“ ozval sa Fadil a stiahol nohy z uličky, aby Batta prešiel.

A tak sa Batta dvihol, nafúkol sa a s rukami naširoko kráčal rovno ku mne.

Upokojil som sa a cítil, ako mi klesá adrenalín v krvi. Rozmýšľal som, ako sa ho čo najmiernejšie spýtam na okolnosti bombového útoku. No len čo došiel ku mne, vyletela mu pravačka a šupol mi takú pecku rovno do nosa, že sa mi na malý moment podlomili kolená. Vôbec som to od neho nečakal. Dokonca si myslím, že tým, čo urobil, prekvapil aj sám seba. Prečítal som si to v jeho očiach vo chvíli, keď videl, že som nespadol, ale bleskovo zaútočil proti nemu. Druhú jeho ranu som zaregistroval akoby v spomalenom zábere. Vyhol som sa jej, chytil Battu, hodil som ho o stenu a zasypal ho rýchlou výmenou úderov. Keď sa ma pri páde snažil chytiť, nabehol na moje koleno, vrátilo ho to k stene a ostal na kolenách. Ani neviem, ako mi vyleteli nohy a trafil som ho. Dostal asi zo štyri rany od steny a rovnako od mojej nohy, až kým sa pod tú stenu úplne nezvalil ako prasa.

Zrazu sa pohol Eštok a strčil si ruku do vrecka. To bol povel pre moju ochranku. Bleskovo tasili zbrane a v momente mierili na hlavu Fadilovi a Eštokovi, zaist'ovali celý priestor baru. Všetci boli v šachu a to zaist'ovalo náš bezpečný odchod. Mne však nešlo do hlavy, prečo sa to stalo. Medzi mojou ochrankou a Fadilovou skupinou, teda v dráhe predpokladanej strel'by, stáli tri dámy a jedna z nich hystericky kričala.

„Preboha, ľudia, odložte tie zbrane, veď ja sa poseriem!“ Bola biela ako stena, zdalo sa, že je tesne pred totálnym zrútením. Celá sa triasla, v očiach a na tvári sa jej odrážala panika a des. Snažila sa odísť, čo celú situáciu ešte zhoršovalo, lebo jej pohyb mohol hocikto využiť a spustil by sa masaker. Preto jej môj ochrankár dohovárať.

„Pani, sadnite si! Rýchle si sadnite, lebo sa to môže zvrtnúť!“ zvýšil hlas.

Druhá jej kolegyňa ju ťahala späť na gauč. No tretia vstávala a jačala: „Preboha, veď máme deti, nebláznite, ľudia!“

Oslovil ju druhý môj ochrankár a ten bol priamy. „Sadnite si, vy piče hysterické a dajte si hlavy pod stôl!“

Všetky tri počúvli, nasledoval však plač a nárek. Nebral som ich na vedomie. Boli už pod stolom. Urobil som dva kroky k baru a oslovil Fadila: „Čo, Fadil, máte nejaký problém?“

„Nie, Dušan, je to medzi vami. Veď ty vieš, že ja sa do ničoho nemiešam, my stojíme mimo všetkého.“

„A ty čo, Eštok, ty máš niečo?“

„Nie, Dušan, ja neviem, načo tie zbrane...“

„Čo máš vo vrecku? Ukáž!“

Eštok obrátil vrecko, do ktorého strčil ruku, nič tam nemal.

„Fadil,“ obrátil som sa na neho. „Nespolčujte sa s Kolárikom, lebo sa dostanete do problémov!“

„Dušan, ale to Batta tu došiel za nami a rozprával, že kde ťa chytí, tam ťa rozbije. Prisahám, Dušan, že my stojíme mimo, my nechceme problémy.“

„Dobre, Fadil, verím tomu, čo hovoríš, lebo ťa poznám už roky. Čaute!“

Odzdravili mi a pomaly sme odkráčali. Toto všetko trvalo len pár minút, ale v tom strese a napätí sa mi to zdalo ako večnosť. Ani nemyslím na to, čo museli prežiť tie tri dámy. Len čo som odišiel, nabehla do Športu záchranka, Batta bol stále v bezvedomí, a tak ho museli oživovať. Keďže sa im to nedarilo a chudák stále blúznil, museli ho naložiť na nosidlá a odviezť do nemocnice.

Ťuklo mi, že ma Batta udá, ale to isté som mohol urobiť ja, lebo zo Športu som musel ísť rovno do nemocnice. Hlavou som nemohol hýbať do strán, ani ňou otáčať. Nos som mal zlomený, takže som tiež nedopadol najlepšie. Röntgen ukázal, že mám vyhodенý aj krčný stavec, a to všetko po jednom zákernom údere. Ja som však Battu neudal. Naopak, keď vyšetrovateľ navštívil Battu v nemocnici, ten začal hneď spievať, a čo horšie, aj si vymýšľať.

„Hej, došiel a z ničoho nič ma napadol, chcel ma zabiť. Vytiahol zbraň, namieril na mňa a vystrelil! Lenže zbraň nevystrelila, musel mať zlý náboj,“ tvrdil.

Vyšetrovateľ zistil, že som bol tiež v nemocnici a mám rovnako vážne zranenia ako on. A tak to nechal a tváril sa, že vyšetruje ďalšie okolnosti, ale že voči mne nič nepodniká. Trpezlivo čakal na môj ďalší prešľap. Silou-mocou sa ma polícia snažila dostať dnu hlavne preto, že som mal nálepku boss.

Bolo pár dní po novom roku 1999. V meste som stretol kamoša, zhodou náhod sa volal ako môj mŕtvy kamoš – Fabo. Pochádzal z Banskej Bystrice a v Košiciach zastupoval firmu, ktorá mala herne a hracie automaty po celom Slovensku. Bola to sieť herní a kasín. Fabo bol zamestnanec ich SBS, teda mal u seba vždy legálne držanú zbraň. Preto, že som s ním dobre vychádzal a bolo ho so mnou tu a tam vidno, ho so mnou polícia spájala. No boli sme spolu tak málo, že bolo smiešne nás dvoch dávať akokoľvek dokopy. Teraz sme sa stretli v ich herni.

„Dušan!“ nadšene ma pozdravil a podával mi ruku. „Počúvaj, tu v meste otvorili nový bar aj s diskotékou. Majitelia ma pozvali na otvorenie. Nepôjdeš tam so mnou?“

„Jasné, poďme.“

Do baru vošlo asi päť chlapov, dvaja z nich boli rovnako vysokí a vyšportovaní ako ja. Vlasy mali provokujúco zopnuté do copu a len čo ma zbadali, primrzli k podlahe. Evidentne sa zľakli a vôbec ma tam nečakali. Moja prítomnosť ich zaskočila, hoci ja som nikoho z nich nepoznal. No zdalo sa, že oni vo mne spoznali obávaného Boržu, čo občas tu a tam zožerie ľudí. A zrazu tento netvor, čo ho ani bomba nedostala, stojí pri stole priamo oproti nim.

Traja z nich ma vôbec nezaregistrovali a spontánne ako vošli, prešli okolo môjho stola. Šli dozadu, kde bolo zrejme voľné miesto. Lenže zrazu si tí traja všimli, že ich dozadu kráča akosi

málo. Otočili sa a prekvapene čumeli na svojich dvoch kamarátov s otázkou v očiach, že čo sa stalo, že stoja s'aby dve sochy. Koho to zbadali? Na koho to pozerajú? A zrazu im intuícia vyslala varovné signály a že bude najlepšie sa rýchlo pratať von, skade prišli. Cesta späť bola jediná okolo mňa a stola, kde som stál. Rozhodli sa v momente a kráčali späť, akože si to rozmysleli a odchádzajú. Toho posledného som oslovil, dal mu ruku na rameno: „Hej, hľadáte mňa?“

Nato jeden z tých dvoch primrznutých vytiahol búchačku a namieril ju od dverí, kde stál, priamo na môj hrudník. Zodvihol som pomaly ruky hore, dlaňami otočenými k nemu, aby videl, že nič nemám a už vôbec nie nejaké nekalé úmysly.

„Upokoj sa, chlapče. O nič nejde,“ oslovil som ho pevným hlasom.

V bare nastalo ticho, no napätie bolo cítiť vo vzduchu. Od vedľajších stolov som si všimol prichádzať Faba. Zrazu sa postavil pred mňa tak, že ma svojím telom zakryl. Pomaly vytiahol svoju zbraň a namieril ňou na strelca. V ten moment som čakal prestrelku.

Dvaja strelci stáli proti sebe s búchačkami v rukách a mierili nimi jeden na druhého. Bola to veľmi nebezpečná situácia, vyhrotená do maxima.

„Odlož zbraň a choď preč!“ vyzval ho Fabo.

Oproti stojaci strelec spanikáril, videl som spoza Faba, ako sa mu v rukách trasie zbraň.

„Opakujem, odlož zbraň a choď preč! Urob to pomaly, nesprav nejakú hlúposť,“ dohovára mu znova Fabo, aby nedošlo k tragédii.

Útočník neposlúchol, bleskovo sa zvrtol a začal so zbraňou v rukách utekať hore schodmi z baru von. Nastala davová psychóza, ľudia v panike húfne utekali k úzkemu východu a dupotajúc po schodoch tlačili pred sebou každého, kto im stál v ceste.

Ani neviem ako a stál som vonku pod klenbou podchodu. Vychádzal som von z podchodu, až som sa dostal na pešiu zónu. Smerom doprava utekali tí piati, medzi nimi aj ten, čo nás v bare ohrozoval zbraňou. Zjavil sa Fabo a kráčal smerom ku mne.

„Utekali niekde dole, si v poriadku?“ spýtal sa ma už z diaľky ustarostene.

„Hej, som v pohode. Myslíš, že ma chcel zabiť?“

„Nie. Keby chcel, urobil by to skôr, než som k tebe došiel. Skôr sa ťa zľakol, nepoznal si ho?“

„Veď práve, v živote som ho nevidel. Dnes mám dosť stresu, idem domov.“ Nato som sa rozbehol k oproti idúcemu taxíku.

Keď ma taxikár zbadal, zastavil. Začul som výstrely. Zastavil som sa a pozeral smerom, kde utekali tí piati. Z uličky sa vynoril Stojka. Hneď ma spoznal.

„Si v poriadku, Dušan?“ zakričal z diaľky.

„Som, som. Jebte na nich, Miro!“

Mohol som kričať, ako som chcel, Miro Stojka keď videl mňa a ten húf utekajúcich ľudí, si to hneď pospájaj a šiel po nich.

Nastúpil som do čakajúceho taxíka a nechal sa odviezť domov. Stojka tých piatich poriadne vystrašil. Utekali rovno na políciu a tam vypovedali opak toho, čo sa stalo.

Na políciu nedobehli piati, len štyria. Jeden sa odtrhol od skupiny a toho chytil Stojka s partiou.

„Čau, Dušan, kde si?“

„Doma.“

„Jedného sa nám podarilo chytiť, chceš s ním rozprávať?“

„Nie, len sa ho spýtaj, prečo na mňa vytiahli zbraň.“

„To som sa už pýtal. Vôbec netuší prečo a že ten, čo vytiahol zbraň, sa volá Mário Koval’.“

Keď chlapec povedal, čo vedel, Stojka ho pustil. O pár minút nato ho zadržali policajti a predviedli na oddelenie. Hneď ho vzal vyšetrovateľ a začal vypočúvať.

„Borža ma chytil, uniesol, mlátil, chcel ma zabiť a zakopať, ale nakoniec ma pustil.“

Jeho výpoveď mi citoval môj zdroj z polície, a to hneď na druhý deň. Poradil mi, aby som naklusal na políciu a všetko im tam vysvetlil.

V pondelok skoro ráno som už stepoval pred dverami vyšetrovateľa. Ten ma však úplne ignoroval a bez vypočutia ma šupol do zadržovačky na 24 hodín.

Na ďalší deň sa na zadržovačke otvoril gáter (železné dvere), dnu vbehli kukláči, opreli ma čelom o stenu, rozkopli mi nohy, natiahli mi na hlavu vrece, spútali ma medveďom a takto ma odvliekli do nejakého auta.

Niekoľko kukláčov naskákalo ku mne, dvere sa zabuchli. Pustili majáky – húkali, až mi išlo bubienky popraskať.

Zastavili sme pred budovou súdu, vyvliekli ma von z auta a viedli s vrecom na hlave hore schodmi. Len som tápal nohami, šťastie, že ma držali chlapi, viackrát sa mi podarilo v rýchlosti zakopnúť, no silné paže ma vždy zachytili.

Na poschodí ma opreli čelom o stenu a chvíľku sme čakali.

Otvorili sa dvere, urobil som pár krokov a silné paže ma usadili na stoličku.

„Dajte mu to vrece z hlavy dole,“ počul som hlas. Vreco mi stiahli a ja som asi osem metrov pred sebou zbadal predsedníčku senátu. Vedľa nej po stranách stáli kukláči so samopalmi. Pri stenách, dverách a pred oknami stáli ďalší s brokovnicami.

Bol som hrozne nevyspatý, spotený a vystresovaný.

„Pán Borženský, ste obvinený z ozbrojenej lúpeže, z obmedzovania osobnej slobody a vydierania so zbraňou v ruke. Na základe takýchto obvinení nemám na výber a musím rozhodnúť o vašej okamžitej väzbe.“

„Ale, pani predsedníčka, verte mi, že ja s týmito obvineniami nemám nič spoločné, nič z toho som neurobil. Je to vykonštruované a otočené proti mne.“

„Rozumiem, ale ja tu nerozhodujem o vašej vine či nevine, to je predmetom ďalšieho vyšetrovania. Rozhodujem tu len o vašej väzbe a na základe takýchto obvinení vás musím zobrať do väzby. Ak sa počas vyšetrovania preukáže vaša nevina, okamžite vás prepustím na slobodu.“ Otočila sa ku kukláčom. „Odveďte ho.“

Kukláči mi nasadili vreco na hlavu a odviezli necelých sto metrov do vyšetrovacej väzby. Tých sto metrov nezabudli znova pustiť majáky, aby všetko poriadne zdramatizovali a aby si ľudia rozprávali, akého nebezpečného mafiana dostali do väzby.

Vo väzbe ma znova umiestnili do špeciálne upravenej cely, vo všeobecnosti nazývanej klietka. Cela bola šesť metrov dlhá a dva a pol metra široká. Z dĺžky treba od dverí odpočítať meter a od okna pol metra. Teda po dĺžke mi ostalo len štyri a pol metra. Meter od oceľových dverí bola mreža a mrežový gáter, ktorý sa pri odsúvaní a zasúvaní pohyboval na železnej koľajnici. Na okno som sa prakticky nedostal, bola tam pol metra od okna dovnútra cely mreža, po celej šírke a od vrchu až dole. Veľmi deprimujúci pohľad.

Keď mi dávali jedlo, referent musel cez hlásku zahľásiť, že cela 116 sa otvára. Keď sa otvorili oceľové dvere, kuchár vošiel do priestoru, v ktorom nás ešte od seba oddeľovala mreža.

Podal mi stravu a odišiel.

Keď som vychádzal na vychádzku, vždy vošiel bachár dnu, prestrčil som cez klietku ruky, nasadil mi putá a až tak zahľásil do hlásky, že sa otvára klietka. Takto spútaný som kráčaľ deň

čo deň na vychádzku. Keď som sa ocitol na chodbe, všimol som si nad mojou celou kameru, ktorá vstup do tejto cely snímala 24 hodín denne. Ocitnúť sa zo dňa na deň z veľkého sveta v takejto cele, kde sa váš pohyb obmedzí na úbohé tri kroky po dĺžke tam a späť, nie je nič príjemné. A hoci sa to hanbím priznať, človeka to v slabej chvíľke aj vydesí. Dovolím si povedať, že je jedno, či je človek vinný alebo nevinný, lebo pobyt v takejto cele má na našho drvivý dopad. Je to vlastne veľmi účinný spôsob psychického nátlaku, lebo ten, čo nič podobné nezažil, má silnú tendenciu sa priznať k čomukoľvek, len aby sa z tohto desivého a deprimujúceho priestoru dostal. Je ochotný spolupracovať s políciou a vyšetrovateľmi. Samota a k tomu takáto klietka človeka psychicky požíera, deprimuje a skl'učuje. Je to podlá a zákerná presvedčovacia metóda, ktorú dnes polícia veľmi často vedome a rafinovane používa, aby človeka donútila k spolupráci. Ak sa im to podarí, a dnes sa im v tom darí viac ako inokedy, pri spolupráci človek podpisuje papiere, že na neho nebol použitý zo strany polície žiaden nátlak a že spolupracuje dobrovoľne, pritom pravda býva často neuveriteľná a krutá. Človek je medzi mlynskými kolesami, na jednej strane polícia a prokuratúra, najsilnejšie a najrafinovanejšie zložky v štáte, a na strane druhej justícia, teda spravodlivosť, ktorá je vždy v nevýhode. Lebo vedia len to, čo sa k nim dostane, a nanešťastie pre bežného človeka, čo je vo väzbe psychicky vyčerpaný, sa k súdu dostane len to, čo polícia chce.

VO VÄZBE

Vo väzbe sme už boli Kolárik, Bado, Tatič a ja. Za týždeň za mnou došiel vyšetrovateľ. Keď ma predviedli do vypočúvacej miestnosti, na moje prekvapenie ešte aj tam bola zmontovaná špeciálna klietka, do ktorej ma hneď strčili. Cítil som sa strašne ponížene, skl'účene a bezradne.

Nikdy som sa vo väzbe nedopustil jediného priestupku, vždy som sa k veliteľom správal úctivo a s patričným rešpektom. Sedím tu úplne nevinne a takto ma tu zhadzujú a ponížujú. Ako si môžu dovoliť bez jediného dôvodu naštrbiť moju dôstojnosť a sebaúctu? Kto im dal takéto právomoci? Samé otázky, ale odpoveď som na ne nedostal.

Ako som premýšľal a nechal sa unášať sebaľútosťou, vošiel do miestnosti vyšetrovateľ.

„Čo má znamenať tá klietka?“

„No, viete, z čoho ste obvinený?“

„Áno, ale obaja vieme, že som tu nevinne, lebo všetko bolo inak.“

„Dušan, v deň, keď ste došli na políciu podať vysvetlenie, v Bratislave zabili Duckého. Hneď mi volali z prezídia, aby som vás dal dnu. No a teraz v priebehu vyšetrovania sa ukáže, či vinný ste alebo nie. A začneme Battom.“

„Nieкто vám zavolá z prezídia, aby ste dal niekoho dnu a vy to urobíte bez dôkazov? A čo Batta, aj on vám volal, aby ste ma dal dnu?“

„Batta na vás podal trestné oznámenie, vraj ste ho v Športe napadli, vytiahli na neho zbraň a snažili sa ho zastreliť. Vraj sa vám náboj pokazil, či čo, a tak ste ho len zmlátili.“

„Väčšiu hlúposť som v živote nepočul, ale ak to tvrdí, treba ho zavolať tu a urobiť medzi nami konfrontáciu, nech mi to povie do očí. Totiž, on bol ten, kto napadol mňa – ja som sa len bránil. A zbraň som žiadnu nemal! Ak to tvrdí, tak klame!“

„Dobre, tak urobíme medzi vami konfrontáciu. A čo Mystic bar? Máme svedka, čo tvrdí, že ste ho uniesli aj s ľuďmi. Vraj ste ho zmlátili a chceli ho zabiť. Že ste mu pod hrozbou fyzickej likvidácie vzali mobil a iné veci.“

„To nemôžete myslieť vážne, že by som ja niekomu pod hrozbou fyzickej likvidácie bral mobil? Keď ste tomuto uverili, tak o vás začínam ako o vyšetrovateľovi pochybovať. Len moje hodinky stoja cez dvestotisíc a zlato na sebe mám za pol milióna, načo by mi bol mobil? A okrem toho, používam dva vlastné mobily.“

„Hovorím len to, čo tvrdí svedok.“

„Dobre, ak tvrdí, že ja som ho uniesol, treba ho zavolať a urobiť opoznávanie, lebo podľa mňa si ma s niekým mýli.“

„Keď ste to neurobili vy, tak kto to podľa vás mohol urobiť?“

„A čo ja viem? Vy sa zas netvárite, že v Košiciach je len jeden zločinec.“

„Takže neviete.“

„Neviem.“

„Mário, Riči, Pajkoš, tie mená vám niečo hovoria?“

„Nie, počujem ich prvýkrát.“

„Poviete mi, ako to bolo v tom Mystic bare?“

Porozprával som mu všetko, ako som si to pamätal. Keď si to zapísal, zbalil si svoje pakšamenty a porúčal sa.

Pajkoš bol vlastne jeden z tých piatich, čo sa pri úteku odtrhol a ktorého odchytil Stojka s ľuďmi. Stojka mu určite naložil, vystrašil ho, aby sa dozvedel o tých, čo ušli, čo najviac, a keď už nemal čo povedať, pustil ho. Lenže ja som pri tom nebol, takže som sa nemusel strachovať pri opoznávaní. Viac som sa obával nejakých intríg.

O necelé dva týždne bolo opoznávanie a ja som hneď potom očakával prepustenie na slobodu. Sedel som v klietke a vyšetrovateľ predviedol svedka Pajkoša.

„No, pán svedok, dobre si prezrite obvineného a povedzte, či ho spoznávate?“

„Nie, nepoznám ho.“

„Akože ho nepoznáte, veď ste vypovedal, že vás uniesol Borža aj s nejakými ľuďmi!“

„Áno, je pravdou, že som hovoril, že ma uniesol Borža, ale myslel som iného človeka, ktorý mi už dávnejšie bol ukázaný. Tohto pána,“ ukázal na mňa, „vidím prvýkrát v živote.“

„Takže on nebol medzi tými, čo vás uniesli?“

„Určite nie, tohto pána vôbec nepoznám!“

„Ani vy ho nepoznáte, to je pochopiteľné, však, pán Borženský? Aj vy ho dnes vidíte po prvýkrát v živote?“

„Vy mi čítate myšlienky, pán vyšetrovateľ, je to ako hovoríte,“ vrátil som mu to s rovnakým nádychom irónie a usmieval som sa od ucha k uchu. Keď dopísal, čo si sám nadiktoval, unavene sa oprel o operadlo stoličky a nad niečím premýšľal.

„Pán vyšetrovateľ,“ prerušil som tok jeho myšlienok, „budem už tohto týždňa na slobode?“

„Len pomaly,“ schladil ma, „je tu ešte veľa vypočúvania a konfrontácia s Battom.“

„Áno, ale čo sa týka Battu, tam som obvinený len z výtržníctva, teda v tomto prípade už nie je dôvod na väzbu,“ namietal som.

„Ale o väzbe nerozhodujem ja. Neplašte sa, urobíme konfrontáciu s Battom a potom sa ukáže, čo ďalej.“

KONFRONTÁCIA S BATTOM

Týždeň nato bola konfrontácia s Battom. Nemohol ma udať, keď poznal pravdu.

Vedel, že bitku dostal len odo mňa, takže to bolo a malo ostať len medzi nami, a nie do toho pliesť políciu. Bola to len naša vec! Dostal a mal sa s tým ako frajer vyrovnat' alebo mi to vrátiť, také boli pravidlá.

Batta vošiel do miestnosti ako veľká voda. Keď ma zbadal sedieť v kletke, nafúkol sa ako fitlopta, ruky dal naširoko a na tvári vystrúhal pomstychtivý výraz. To nie je dobré, pomyslel som si a pozeral som mu priamo do očí.

„No, pán Batta, dobre si prezrite tu prítomného pána a povedzte, či ho poznáte a ako sa volá?“

„Poznáme sa z mesta, volá sa Dušan Borženský a prezývajú ho Borža.“

„Laco, budeme na seba vzájomne bonzovať?!“

„Ešte slovo, Borženský, a ukončím konfrontáciu!“ varoval ma vyšetrovateľ v tvári červený. Batta sedel na stoličke, pozeral mi do očí a v jeho pohľade som našiel odpoveď.

„Takže, Batta,“ oslovil ho znova, „opíšte, ako to bolo v Športe a povedzte aj to, či vás tam napadol tu prítomný obvinený Borženský.“

„Sedel som v Športe aj s kamošmi, keď tam došiel Borženský aj s dvoma ďalšími ľuďmi. Zavolať ma k sebe a keď som k nemu podišiel, z ničoho nič ma napadol. Začali sme sa biť, keď zrazu na mňa vytiahol pištoľ, namieril mi na brucho a vystrelil. Zbraň mu však nevystrelila, lebo mal zlý náboj. Pokúšal sa ma zastreliť znova a znova, no zbraň mu nevystrelila, a tak som na neho skočil a pobili sme sa.“

„Takže Borženský na vás vytiahol zbraň a snažil sa vás zastreliť?“

„Áno.“

„A tá zbraň, ktorú podľa vás mal Borženský, je kde?“

„Čo ja viem? Keď sme sa bili, mu vypadla z ruky a padla na zem. Možno ju vzal, keď odchádzal preč.“

„Tých ľudí, čo boli s Borženským, ste poznali?“

„Hej, jeden z nich bol jeho brat, Martin Borženský, a toho druhého poznám len prezývku, myslím, že ho prezývajú Cibul'a.“

„Aj oni boli ozbrojení?“

„To neviem, ale určite boli.“

S Battom skončil a obrátil sa na mňa.

„Borženský, čo môžete povedať k tomu, čo tu už Batta povedal?“

„Že Batta tu klame! Napadol on mňa. Ja som bol ten, kto sa bránil.“

„A tá zbraň, ktorú spomínal?“

„Žiadnu zbraň som pri sebe nemal. Ja som sa ho šiel spýtať, či niečo nevie ohľadom toho atentátu, čo sa ma pokúsili zlikvidovať a než som otvoril ústa, Batta ma napadol. Ved' ja som bol tiež v nemocnici, môžete si to overiť, mám ešte stále zlomený nos a bolesti v krku.“

„Takže zbraň ste u seba nemali?“

„Nie.“

Keď ma odvedli na celu, bol som tak natlakovaný adrenalínom, že som až do polnoci chodil v klietke, tri kroky tam a späť. Bolo mi jasné, o čo Battovi šlo. Chcel, aby som vo väzbe ostal čo najdlhšie. Určite dostal príkaz od Kolárika alebo Bada, aby mi za každú cenu zabránil dostať sa na slobodu.

Dnu som bol ešte len mesiac. Jednoznačne mi musí padnúť ozbrojená lúpež, obmedzovanie osobnej slobody a ďalšie vykonštruované hlúposti, ktorých som sa mal dopustiť na jedinom poškodenom. Batta môže robiť intrigy, koľko chce. Sú tu ešte svedkovia, ktorých v prípade potreby dám predvolať, a tak dokážem, kto z nás je klamár.

Niečo mi hovorilo, že toto nebola jediná snaha mi zabrániť dostať sa von z väzby. A neskôr sa ukázalo, že som tušil dobre. Dobehol ku mne bachár a oznámil mi, že Tatiča preložili na celu hneď vedľa Kolárika a že ma bude priebežne informovať, čo sa deje.

„Tatič!“ vrieskal po ňom Kolárik, aby ho dostal na okno. Tatič bol poškodený a bol svedok proti Kolárikovi. Preto Kolárik chcel, aby na súde povedal, že to nebol Bado ani on, čo ho pred blokom dopichali nožmi. Tatič sa najprv neozýval. Báľ sa, ale vedel, že keď už je vedľa neho na cele, môže sa s ním celkom ľahko hocikedy stretnúť. A došlo mu aj to, že na celu vedľa neho sa nedostal náhodou...

„Janko, ta nebuď kokot, nedohodneme sa? Viem, že si vedľa mňa, tak vyjdi na to pojebané okno.“

„Nó, Karol, čo je?“ ozval sa, akoby práve teraz započul jeho volanie.

„Počúvaj, Janko, povedz mi, koľko chceš...“

„Čo?“

„Aby si stiahol tie kokotiny, čo si proti nám vypovedal! Porozmýšľaj a potom mi zabúchaj na stenu.“

Veliteľ pribehol ku mne a všetko mi porozprával. Za malú chvíľu bolo počuť búchanie na stenu.

„Nóóó,“ ozval sa burácajúcim hlasom Kolárik, aby dal všetkým najavo, kto je.

„Keď poviem koľko, nebudem mať potom problémy?“

„Čo ti jebe, Janko, čo ma nepoznáš? Keby som chcel, aby si mal problémy, už ich máš.“

„No dobre.“

„Dostaneš 500 baby, dvestopäťdesiat teraz a druhú polovicu, keď budeme vonku, súhlasíš?“

„Dobre, súhlasím!“

A tak Kolárik zariadil, aby Tatič dostal peniaze tam, kde si ich želal dostať. Kolárik ho už nepustil, získaval si ho viac a viac na svoju stranu, mal s ním totiž zámer. Odnikade sa dozvedel, že útok s tou ostreľovačkou bol mierený proti nemu a nie Ečimu Ležákovi, a navyše bol presvedčený, že to ja som stál za týmto útokom. Len pár ľudí poznalo skutočnú pravdu.

Tatič bol smoliar, už sa pokúsil zlikvidovať mňa a prežil som. Po tom, ako to poslal, ho Kolárik dopichal, a tak sa po uzdravení pokúsil puškou zlikvidovať jeho. Ani to mu však nevyšlo. To už bol chlapec na nervy a rozmýšľal, ako ďalej.

Tatič už mal peniaze a klebetili s Kolárikom na okne, keď tu sa ho Kolárik spýtal: „Počúvaj, Janko, ja dobre viem, že to ty si na mňa na Jazere vystrelil. Len mi povedz, kto ťa poslal ma dať dole?“

„Ty, ty nevieš kto?!“

„Ja asi viem kto, len to chcem počuť od teba.“

„Gadžo!“

„Presne to som si myslel!“

A tak to aj Tatičovi vyhovovalo, aby sa vyvliekol a vyhol najväčšej hrozbe.

Keď sa o mne na okne bavili, tak len ako o gadžovi, aby ma mohli čo najviac zhodiť a zosmiešniť v očiach ľudí, čo ich rozhovor tu a tam počuli. Ako som premýšľal, musel som skonštatovať, že Tatičovi sa znova trefne podarilo poštváť Kolárika proti mne. Povedal mu aj iné veci, že Doli a Stojka sú podo mnou, že to oni mu dali ostreľovačku.

„Počúvaj, Janko, pod' k umývadlu,“ prerušil ho raz Kolárik, aby mu povedal niečo, čo nemal nikto počuť. Keď si obaja vyčistili sifóny, cez umývadlo mohli voľne komunikovať. Bola to taká zrozumiteľná komunikácia, že sa vôbec nebolo treba opakovať.

„Janko, teba berú ako Boržovho človeka. Napíš Piptovi a Pitnerovi list, že vieš, kde koho zakopal. Niečo si vymysli, aby ten gadžo vyjebaný čo najdlhšie ostal vo väzbe. Urobíš to?“

„A myslíš, že mi uveria?“

„Čo by ti neuverili, veď teba berú, akože si jeho človek, chápeš?“

V tichosti dotiahli detaily a Tatič začal vypisovať na policajné prezídium Piptovi a ministrom vnútra Pitnerovi.

TATIČ UKAZUJE DOMNELÉ HROBY

Bolo niečo okolo polovice februára, keď mi Anežka písala, že vonku sú strašné kalamity a že keď ráno vyšla z domu, jej bavorák bol komplet celý pod snehom. Len čo som list dočítal, otvoril sa gáter a človek z vnútorného oddelenia ma vybral von z kliecky. Vraj tu mám návštevu až z prezídia. Nebrali ma do vypočúvarne, kde je kliecka, viedli ma kdesi, kde sú kancelárie v dolných častiach budovy. Len čo som vošiel do kancelárie, predom mnou stáli dvaja ľudia.

„Dajte mu dole tie putá!“ snažili sa pôsobiť nenásilne a ako priatelia. Len čo mi snáli putá, dali mi do rúk list. „Čítajte.“

V liste sa nejaký idiot priznával k vražde Duckého s tým, že keď mňa prepustia na slobodu, je ochotný sa so mnou spojiť. Vraj nikomu nedôveruje a že keď mňa pustia, jedine mne povie, ako všetko bolo, aj kto za likvidáciou stál. Bolo tam ešte niečo v tom zmysle, že je ochotný sa vzdať polícii, ale že jeho jedinou podmienkou je moje prepustenie na slobodu. Vôbec som celému tomuto listu nerozumel, cítil som len ďalšie intrigy, rozohrané niekde poriadne vysoko.

„Čo nám na to môžete povedať? Neviete, o koho by mohlo ísť?“

„Netuším, nemám ani šajnu, ale ak ma pustíte a on sa mi ozve, dám vám to vedieť. Ak ste tu kvôli tomu.“

„Ale ten, čo to písal, vás zrejme pozná.“

„Neviem, možno pozná, možno nie. Ja si skôr myslím, že celý ten list je nejaká kamufláž, niekto vás zaviedol na falošnú stopu.“

„Nuž, robia z vás druhého Černáka. Vraj proti vám existuje svedok, ktorý vie, kde ste koho zakopal.“